OLIVIER BIDCHIREN

Baletul astrelor

S-a născut la 29 aprilie 1964, la Tours. Autocaracterizându-se ca „poetosof, nuvelist, romancier, scenarist, critic şi machetist", domeniile lui predilecte sunt SF-ul şi fantasticul, acolo unde (citez) *„poate îmbina cu bucurie expresii ale poeziei, picturii, cinematografiei, muzicii, istoriei şi ale ştiinţelor ori ale para-ştiinţelor"*. Multiplele lui predilecţii se pot observa şi în meseriile practicate: de la măcelar până la institutor de internat.

Este diplomat în construcţii civile, însă a devenit „rob al artelor" prin trăirile personale. Preferă spectacolele, chiar dacă la acestea dirijează doar luminile de pe scenă, sau să studieze istoria artelor. A fost o bună vreme redactor al revistei MICRONOS şi preşedinte fondator (1989-1997) la *Mouvement Khronos Editions.*

A publicat peste 50 de nuvele în aproape toate editurile de gen din Franţa şi din străinătate: China, Belgia, Canada, Germania şi, de curând, în România.

„Tuturor celor care nu au încrederea, voinţa, dorinţa de a se depăşi şi care aşteaptă cu mâinile încrucişate."

O. Bidchiren

„Am cercetat a Fericirii vrajă
Căreia toţi îi lunecă în mreajă."

Arthur Rimbaud

Pentru Sylvie Reldet şi Josy Aoustin, antiteza celor descrişi mai sus, cu prietenie.

Plin de evenimente implacabile, mototolit şi prost împăturit, ziarul aterizase după un scurt zbor pe o măsuţă rotundă. Cu picioarele încrucişate sub fusta taiorului, Delmina stătea pe o terasă-cafenea din Vieux-Mûrier, piaţa Plumereau, în centrul cartierului pietonal din Tours; venea cu regularitate în acest loc baroc pentru a căuta o anumită linişte şi pentru a reflecta în tihnă, în timp ce-şi degusta ceaiul de iasomie.

În acea zi, Delmina se înfuriase din cauza unei informaţii care figura în ziar, un ridicol fapt divers din josul unei pagini mari. Enervată, îl aruncase pe masa pe care tronau un pahar de apă, o ceaşcă de ceai şi un pachet de Chesterfield. Obiectele se clătinaseră, apoi se răsturnaseră. Ţigările erau ude. Răsunase o înjurătură. Imediat o mână subţire şi nervoasă încercase să remedieze stricăciunile.

Acum ziarul se bălăcea în sirop. Asemeni lui, cei din fotografia imprimată în „Le Monde" se bălăceau şi ei în siropul lor. Sosi un chelner. Fără ezitare trecu un burete peste masă. Şi această acţiune făcu să-i încolţească spectatoarei lui *ideea.* Imperceptibilă la început, ideea crescu rapid şi copleşi toate gândurile Delminei, pe măsură ce buretele se mişca într-un du-te-vino pe masă. Brusc, tânăra se ridică, îşi ceru scuze şi plăti nota. Apucă violent ziarul ud şi plecă. Tocurile ei ascuţite ţăcăniră pe trotuar.

Buimăcit şi încremenit, chelnerul o privi plecând. Un pic mai încolo un scrâşnet de pneuri imprimă pe asfalt o urmă lungă de cauciuc. Un zgomot de tablă lovită atrase privirile trecătorilor. Din carcasa fumegândă ţâşniră câţiva inşi, scuipând înjurături cumplite. În ceea ce o privea pe Delmina, nu acordă nici o atenţie accidentului care se produsese sub nasul ei. Spiritul îi era prea preocupat de lucrul pe care urma să-l facă.

❑❑❑

Ajunsă acasă, răsfoi fără încetare ziarele din zilele precednte, cufundată într-o stare de agitaţie colerică. Un vraf de hârtie sfâşiată sau mâzgălită cu cerneală roşie acoperea covorul. În apartament domnea o dezordine înspăimântătoare.

Absorbită cum era de căutările sale, ea uită de odihnă, de somn şi de toate întâlnirile de afaceri ale zilei. După o vreme găsi ceea ce o tenta atâta să verifice. Pentru a fi sigură că nu va greşi în ce încerca să realizeze, îşi repeta informaţia în sinea ei. Furibundă şi consternată, clocotind de mânie,

zvârli cu putere ziarul într-un colț al salonului, ca și cum acest gest necontrolat putea să o elibereze de toată tensiunea. Delmina își întinse mâinile în față:

„Bine, nu te-ajută cu nimic să te enervezi așa, fetițo... Trebuie să acționezi... Control... Acționează, Delmina... Canalizează-ți energia... Nu-ți mai rămân decât 24 de ore... Zen..."

Razele soarelui străluceau pe zidurile albe ale casei și pe peliculele de praf, mărind astfel căldura oricum toridă. De pe una din străduțele Teheranului veneau strigând copii frumoși ca niște îngeri, îmbrăcați în zdrențe. O formă se desena în vaporii de căldură. O femeie cu fața ascunsă într-un văl se precipită spre copii, ca să-i liniștească... În acel moment, într-un huruit metalic și asurzitor, trecu un tanc, ridicând un nor de praf...

Așezată în poziția Lotus, în mijlocul salonului, pe o rogojină de cocos, Delmina alunecă în meandrele încâlcite, dar luminoase, ale concentrării. Introspecția era pe primul loc, la ordinea zilei.

Stând dreaptă, își controla respirația și se concentra pe chakre. Își duse astfel sângele strop cu strop până în cel mai îndepărtat ungher al corpului. Pulsațiile inimii încetiniră până la granița dintre viață și moarte. Cu ochii închiși, cu buzele ușor întredeschise, recită interiorizată o întreagă serie de mantre. Vasele comunicante între ionii pozitivi și negativi funcționau din plin. Ele îi canalizară o energie incredibilă, mai întâi în ceafă, apoi în creier. Momentul era copt pentru a tenta imposibilul sau cel puțin inimaginabilul.

În adâncul sufletului știa că era gata să rupă limitele existențialului. Dar știa, de asemenea, că dacă devia de pe traiectorie doar cu un grad fără a reechilibra totul, pericolul o pândea la ușă. Toată mecanica și-ar fi dat atunci drumul și ar fi condus macrocosmosul direct într-un haos de nedescris, în luminile inferioare și insondabile ale Infernului. Ea avea credința, voința de a acționa rapid, puterea instinctivă, eficacitatea unui ceasornicar, fără de care ar fi fost pierdută încă și mai mult. Acel „mai mult" de care, practic, toată omenirea se temea: holocaustul.

Era incitant să te lupți cu o catastrofă și să modifici astfel mersul timpului și al istoriei, dar era și riscant. Să schimbi viitorul însemna poate să provoci un dezastru și mai teribil. Pericolul era imens, dar – dacă era necesar – va interveni încă o dată în curgerea timpului. Nimeni nu s-ar fi îndoit vreodată de intervenția sa. Responsabilitatea era apăsătoare, știa asta. Dar trebuia s-o facă. Era de datoria ei.

Soarele arde asfaltul și albește betonul. Căldura buimăcește simțurile. Carnea secretă litri de sudoare. Priviri furișe și nerăbdătoare se abat pe mâini tremurătoare, pe obiecte care se însuflețesc brusc și pe buze nesigure pe care se instalează teama. Apa freamătă în ulcioare. Pe pereți apar câteva fisuri.

În această zi de miercuri, 20 iunie 1990, câteva personalități politice părăsesc regiunea Teheranului la bordul unui avion. Timp de două zile ei vor fi absenți pentru a se proteja de flagelul ce nu va întârzia să lovească. La ce bun să încerce să evacueze orașul? Nu ajunge timpul și nu ajung banii... Și există acordurile semnate între Irak și Kuweit. O vacanță de câteva zile nu le va strica.

Cât despre populație, ea nu știe despre asta absolut nimic și nici nu va ști. Chiar dacă autoritățile știu de multă vreme când și unde va lovi natura, locuitorii vor afla despre catastrofa înspăimântătoare căreia îi vor fi victime abia în momentul în care, din nefericire, va fi prea târziu. Va rezulta o curățenie eficace...

Energia îi evadă din corp și izbucni spre exosferă, spre magnetosferă, înainte de a se afunda într-o undă luminoasă din eterul vag. Într-o fracțiune de clipă trecu pe lângă Marte. Înainte de a ajunge la teribilul Pluton, în fața ochilor i se succedară centura de asteroizi și Uranus.

Timp de câteva secunde contemplă astrul ale cărui unde numerice jucau rolul de judecător, cel care făcea să acționeze încercarea și care făcea proba actelor sale în cea mai pură imparțialitate. Mental, se fixă pe o planetă, o făcu să pivoteze în jurul axei înainte de a o deplasa cu câteva grade, pentru a o aduce la sentimente mai bune, la aspirații mai spirituale, deci mai puțin distructive. Emanația întregii sale puteri mortale nu-și va putea îndeplini opera. De această dată, energia pe care o difuza și care se repercuta până la planeta albastră, aflată într-un joc special, nu o va lovi.

Dar pentru a echilibra această pierdere, ea trebuie să spintece eterul și să compenseze lacuna din mecanica celestă, generând o nouă configurație astrologică.

Astfel, Jupiter, apoi Saturn și Marte urmară același periplu al mutațiilor. Voința jupiteriană înaintă cu două case astrologice pentru a se regăsi în domeniul sociologic al celei de-a Doua Case. Saturn deveni ultrasensibil și își uită trecătoarea răceală, în vreme ce Marte se întoarse să zburde într-un ansamblu perfect, îndepărtându-și astfel mânia în adâncurile nisipurilor sale roșii. Fiecare manipulare se efectuă cu maximum de precizie: un grad aici înlocuit cu un grad dincolo

(legea compensației energetice și magnetice). Fiecare mecanism al sistemului solar, toate angrenajele sofisticate ale greutăților și măsurilor fiecărui astru se transformară într-un balet necontenit, pentru a crea o altă situație evenimențială care să nu poată aduce nici flagel, nici dezordine și nici vătămarea cuiva.

Delmina elimină conjuncțiile planetelor retrograde, opozițiile dintre planetele transpersonale și cele sociale. Careurile și semi-careurile fură îndepărtate savant pentru a nu forma tensiuni de judecată.

❑❑❑

În tot nord-vestul Iranului seismografele s-au calmat; nici o trepidație a ácelor nu mai zgâria hârtia. Tensiunea arterială revenise la normal. Seismologii nu înțeleg ce s-a întâmplat. Fusese o falsă alertă, o eroare de calcul, de interpretare? Nu, imposibil... Toate datele o atestă: trebuia să aibă loc un cutremur de pământ, un seism teribil. Calamitatea naturală trebuia să distrugă Teheranul și întreaga regiune și să provoace pagube și în alte orașe.

La ora 15, în acea zi de joi, 21 iunie 1990, un bătrân își va face siesta ca de obicei, obosit de atâta căldură, de corupția și violența din oraș, paralizat de veșnica oră a stingerii, și asta în momentul în care totul trebuia să fie nimicit, în clipa în care o bucată de zid trebuia să-i strivească biata făptură.

Nu-i era dat să moară astăzi.

❑❑❑

Oboseala îi străpungea carnea, asaltându-i cele mai mici particule ale ființei, dar stăpânirea de sine îi asigura prezența. După dificila-i călătorie în afara corpului, adormi.

Scurgerea timpului o purtă mai departe în existența ei. Recăpătând câteva forțe pe care le smulse din erupțiile solare, mestecă lent două portocale și o lăptucă. Făcu apoi un duș, se îmbrăcă și ieși. Se întoarse la terasa din Vieux-Murier, de lângă frumoasa piață Plumereau, în acea zi de vineri 22 iunie 1990.

Înainte de a se așeza la masă făcu comanda și căută ziarul pe tejghea, fără a se sinchisi de chelnerul care o măsura curios. Întorcând una după alta paginile, descifrând coloană după coloană, nu mai găsi nici o mențiune despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Reușise. Delmina poziționase fiecare planetă datorită puterii sale magnetice, a capacității ei de a se decorporaliza, cu dragostea sa pentru rasa umană și cu Credința, acționând metodic într-o situație precisă și creând astfel o altă temă astrologică. Punctul crucial al acesteia se oprise, ca ácele unui ceasornic, în Leu cu ascendentul în Cancer, un ideal clar în domeniul dragostei de familie și de aproapele tău.

Această femeie redase viață; ea singură îndrăznise să întreprindă ceea ce puterile economice, politice și științifice ar fi trebuit să facă: să salveze ținutul. Lucru care ar fi cerut, desigur, mijloace financiare considerabile. Dar cine în lumea asta s-ar îngrijora pentru câțiva iranieni prizonieri în jugul religios și totalitar instaurat de americani ca să-și protejeze interesele economice din Golf? Așa încât nici un seism nu devastă nord-estul Iranului joi, 21 iunie 1990, în toiul după-amiezii, spulberând astfel mai bine de 36 000 de oameni, femei și copii.

Cu zâmbetul pe buze, zvârli ziarul pe masă. Inevitabil, paharul cu apă și ceașca de ceai trepidară și se răsturnară, udând un pachet de țigări, din fericire gol. Chelnerul curăță masa cu buretele.

Traducerea:
Alina RADU

Desen de Walter Riess